

عنوان مقاله:

تاملی در نظریه مصلحت سلوکیه با رویکردی به آرای امام خمینی(س)

محل انتشار:

فصلنامه علمی پژوهشی متین (امام خمینی و انقلاب اسلامی)، دوره 9، شماره 34 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

غفور خوئینی - رئیس پژوهشکده فلسفه و حقوق تطبیقی و عضو هیات علمی گروه حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تربیت معلم تهران.

خلاصه مقاله:

مباحث مربوط به مصلحت و مبتنی بودن احکام واقعی بر مصالح و مفاسد نفس الامری در علم اصول از اهمیت ویژه ای برخوردار است، به نحوی که پذیرش یا عدم پذیرش آن می تواند تأثیرات در خور توجهی در فقه و حقوق اسلامی پدید آورد، به ویژه آنکه اگر معتقد به آرای چون آرای امام خمینی باشیم که مصالح و مفاسد را در حوزه معاملات قابل دسترسی می دانند. در مباحث مربوط به ظنون و امارات، مساله مربوط به مصلحت های فائده (فوت شده) در صورتی که امارات به خطا روند و به احکام واقعی نرسند همواره ازدغدغه های اصولیینی بوده که در زمان غیبت قائل به انفتاح باب علم و علمی بوده اند. در این مساله پر اهمیت شیخ انصاری (ره) با ابتکار و نظریه پردازی مصلحت سلوکیه سعی کرد که این مشکل را حل نماید. لکن نظر او آرای موافق و مخالفی با تقریرات مختلف را در پی داشت. در این میان امام خمینی، به عنوان یک اصولی دارای ابتکار، تاملاتی را در این نظریه پردازی مطرح ساخت و سعی نمود که با واقع گرایی بیشتری با این مساله که در لبه تیزبین تخطئه و تصویب قرار دارد، برخورد نماید. در این مقال کوشش گردیده که ابعاد این مساله از حوزه نگاه اصولیین مطرح عصر اخیر به ویژه امام راحل مورد تدقیق و بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

امکان، احتمال عقلی، تعبد به ظن، مصلحت سلوکیه، محاذیر ملاکی، محاذیر خطابی، طریقت امام(س)، سببیت اماره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1820062>

